

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Αἱ ἡπό τῆς Ἀρχαιολογικῆς ἐπιτρίας ἦν Μυστρᾶς διὰ τοῦ κ. Ἀδ. Ἀδαμαντίου ἤκτελούμεναι ἔργατάν συντερίσαντας τῶν μυημαίου ξηροκολούθησαν μέχρι τοῦ τέλους Ὁκτωβρίου, διασκορπίζοντα συνεχισθῶν τὸ προσεγκὲς ἔνος.

Κατὰ τὸν τέλευταλον μῆνα τῶν ἔργων ἐπίσπευσεν δ. κ. Ἀδαμαντίου τὴν φροντῖδα περὶ προφυλάξεως ἀπὸ τῆς περιττώτερως ἔρειπιώτερως τοῦ μεγαλοπρεποῦς ναοῦ τῆς Θεοτάκου τῆς Ὄδυγητοίας τοῦ Βροντοχίου ('Αφεντικοῦ).

'Η ἀσκετεκόνη τοῦ ναοῦ τούτου είναι κάλλιστον δελγυρά γυναικίου βυζαντιακοῦ βυθοῦ ἐν τῇ τελίξ αὐτοῦ ἀναπτύξει. Οἱ πολυάριθμοι τροῦλοι τοῦ ναοῦ, οἱ πολυποικίλοι τὸ τρίπυτο θόλοι αὐτοῦ, τὰ παρατετεγισμένα παρεκκλήσια, αἱ στοιχίαι, νῦν ἡραποιούμεναι, καὶ τὸ ὑφαλον καθωνοστάσιον, κατὰ τὸ πλεῖστον σωζόμενον, ἀναδεικνύουσι τοῦ ναοῦ ἐν τῶν πολυτιμοτάτων βυζαντιακῶν μνημείων.

Τὸ μέγιστον μέρος τῆς στέγης τῆς ὑπαρχούσης, διότι ὁ κεντρικὸς τροῦλος ἔχει καταρρεῖ, ἵκανορίθη ἀπὸ τῶν ἀλλεπαλλήλων κατὰ καριόντες βαγαύσων ἐν μεταγενετέροις χρόνοις προστιτυμάτων, καὶ ἐπεγρίθη στεγανῶς διὲ μίγματος κορασανίου. Τὸ ἐπίγειον τοῦτο είναι ἀσφαλέστερον καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ ταύματος εἰς τὸ κλίμα τοῦ Μυστρᾶ, δι' αὐτοῦ δὲ καὶ οἱ Βυζαντίνοι ἐπέχριον τὰς στέγας τῶν ναῶν καὶ οἰκημάτων τοῦ Μυστρᾶ. Κατὰ τὴν ἕργασίαν τοῦ καθαρισμοῦ τῆς στέγης ἀνακαλύφθη τὸ ἀρχαιόν σχῆμα τῶν τρούλων καὶ τῶν κανοφανῶν θόλων τοῦ Παρεκκλησίου τῆς Θεοτόκου, τοῦ παρατετεγισμένου εἰς τὴν Ν. πλευράν τοῦ ναοῦ. Διότι, ὅσας κατὰ τοὺς χρόνους τοὺς μεταγενετέρους ἡ στέγη εἶχεν ἀνάγκην ἐπισκευῆς, προστίθεντο ἀπλῶς κεραμίδες ἀντὶ τῶν παλαιοτέρων πολλάκις εὑρέθησαν, πλὴν ἄλλων προστιτυμάτων, τέσσαρα καὶ πέντε ἑνίοτε στρώματα κεραμίδων, ἀπονεμούμενα εἶχον τελείως παρακροφάσαι τὴν ποικίλην μορφὴν τῆς στέγης τοῦ πολυτελέστατου ναοῦ. 'Υπὸ δὲ τὰς κεραμίδες τῆς στέγης ἐφίλοτε γνήθησαν αἱ ἄλλεποις τοιούτοις διὰ πλίνθων διακοσμήσεις, αἵτινες προσέβατον τὴν χάριν αὐτῶν εἰς τὴν ποικιλίαν τῆς στέγης.

Διάφορος, ἀλλ' δχ: καὶ ὀλεγώτερον ὑφαλος, είναι ὁ ναός τῆς Παντανάσσης. Καὶ τὸ μὲν Ἀφεντικό παρέγει εἰς ἡμᾶς τύπον γυναικίου βυζαντιακοῦ βυθοῦ, ἡ δὲ Παντάνασσα είναι γερακιωτέρα καὶ φαίνεται παρέχουσα τεκμήριο, ίδιως εἰς τὸ καθωνοστάσιον, φραγκικῆς ἐπιδράσεως.

Εἰς τὸ καθωνοστάσιον τοῦτο ἔγινεν ἔργασία συντερήσεως. Τοῦ ἐπικαλύπτοντος αὐτὸς ἥμερος ἐπιστεγάζεται; εἴχεν ἀκοτριδῆ τὸ ἐπίγειον, καὶ τὰ ὅδατα τῶν βροχῶν ἐπότιζον τοὺς τοίχους τοῦ κινδωνοστάσιου. Διὰ μίγματος κορασανίου ἐπεχρίθη καὶ τοῦτο στεγανῶς. 'Εκ δὲ τῶν κατασκευασθέντων χάριν τῆς ἔργωσίς ταύτης ἱερωμάτων ἔλαβεν δ. κ. Ἀδαμαντίου τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἔξαρθνωῃ δι' ἐπιμελοῦς ἑκτάσεως τῆς τοιχοδομίας, διὰ τὸ ἐπιστέγασμα τοῦτο τὸ τρουλλωτόδες μόνον κατὰ τὴν κορυφὴν ἐπεσκευάσθη εἰς μεταγενετέρους χρόνους, καὶ ὅτι κατ' ἀκολουθίαν, ὅπως εἶχεν ἄλλοτε ὑποστηρίξει, παλαιόν ὅν, διὰ τῆς ἥμερος αὐτοῦ μορφῆς δαικνύει καὶ τοῦτο ἐπιδρασιν φραγκικήν.

Πλὴν τῆς στερεώσεως καὶ πάλιν τῶν ἀκοτριδομένων τοιχογραφιῶν, καθαρισθὲν ἐπεχρίθη μίρος τῆς στέγης τῆς Ἀγίας Σοφίας, τοῦ κορφοῦ τούτου παρεκκλησίου τῶν Παλατίων τῶν δεσποτῶν τοῦ Μυστρᾶ.

— 'Ἐν τῷ ὅπῃ ἡρ. 280 φύλλων τῆς 8 Νοεμβρίου τοῦ Α.' Τεύχους τῆς 'Ἑργατικός; τῆς Κυδερνήσεως ἐξεδόθη Β. Διάταγμα, φέρον ἡμερομηνίαν 4 Νοεμβρίου, περὶ συντάξεως μεγάλου ἱστορικοῦ λεξικοῦ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, συνυπογεγραμμένον ὑπὸ τοῦ 'Τκουργοῦ τῆς Παιδείας κ. Σκορ. Στάτη.

Συμφώνως δὲ πρὸς τὸ Β. Διάταγμα τοῦτο «Ἐναρξεῖς τῆς ἑκδόσεως τοῦ λεξικοῦ γενήσεται τῇ 25 Μαρτίου 1821». Διὸ δὲ συγχρόνου Β. Δ. τῆς 4 Νοεμβρίου διωρίσθη πρόεδρος μὲν τῆς ἐπιτροπίας πρὸς σύνταξιν τοῦ λεξικοῦ ὁ κ. Κ. Κόντος, ἀντιπρόστιθρος ὁ κ. Γ'. Χατζόπουλος καὶ γραμματεὺς ὁ ἐν 'Οξεινῷ καθηγητῆς κ. Σ. Μενάρδος. 'Ἡ εἰσηγητικὴ ἔκθεσις τοῦ κ. 'Τκουργοῦ ἡ συνοδεύουσα τὸ Β. Διάταγμα ἔχει ὥδε·

Μεγαλειότατε,

«Τῶν πολλῶν καὶ αποδείλων χαρακτηριστικῶν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων οὐδὲν διεσωθῆ ἡμῖν μέχρι σήμερον οὕτω σαρὲς καὶ ἀναντίλεκτον ὅσον ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα. Πάντες ἄρα ἡμεῖς οἱ ἴνα διεργούμενοι ἐπὶ τῇ ἐξ ἑκείνων καταγωγῇ καὶ τῇ κληρονομίᾳ ταῦτη ὄφελομεν νὰ φροντίζωμεν πάσῃ δυνάμει περὶ τῆς γλώσσης ταύτης, ἵτοι ὄφελομεν νὰ μελετῶμεν αὐτὴν ἀπὸ τῆς πρώτης αὐτῆς ἰμρανίσεως ἐν τῇ ιστορίᾳ μέχρι σήμερον, ἵνα οὕτω καταστῇ πᾶσι σαρὲς καὶ ἀναπίδεκτον ἀντιρρήσεως οὐ μόνον ὅτι συνεγάδει καὶ ἀδιαφορεῖς κατὰ πάντας τοὺς αἰώνας διεστάξει καὶ ἐλαλεῖται καὶ μετ' αὐτῆς τὸ λαλοῦν αὐτὴν Ἑλληνικὴν θίνος, ἀλλὰ καὶ ὅτι πᾶσαι αἱ μεταβολαὶ καὶ ἀλλοιώσεις ὅτας ὁ μαρέδος χρόνος ἐπικυνεῖται εἰς αὐτὴν, δὲν ἐλέγχουσι διαφθοράν καὶ ἐκβρεδάρωσιν αὐτῆς, ἀλλ' ἐξελίξιν φυσικὴν καὶ ἀναγκαίαν, ἃς γενόμεναι κατὰ νόμους ἀναγκαίους καὶ ἀναποσπάστους ἀπὸ πάσης ζώσης καὶ λαλουμένης γλώσσης.

«Ἐπειδὴ δὲ προδῆλως καὶ ἐν τῇ ἐξελίξει τῆς γλώσσης, δύος καὶ ἐν πάσῃ ἄλλῃ ἐξελίξει, τὰ παλαιότερα φαινόμενα εἰναι συγνότατα αἵτια τῶν νεωτέρων, δῆλον ὅτι τὴν νέαν ἡμῶν γλώσσαν καὶ τὰ πολυειδῆ αὐτῆς φαινόμενα ἀδύνατον νὰ νοῆσωμεν ἐκιστημονικῶς, ἢν μὴ ἐξετάζωμεν ιστορικῶς, ἵτοι ἢν μὴ συνεξετάζωμεν καὶ τὰς ἀρχαιοτέρας αὐτῆς φάσεις καὶ τὴν μεσαιωνικὴν καὶ τὴν μεταγενεστέραν.

«Ἐπειδὴ δὲ πάλιν οὐδέποτε οὐδεμιοῦ γράφονται πάντα τὰ στοιχεῖα λαλουμένης τινὸς γλώσσης, καὶ διὰ τοῦτο τὰ γραπτὰ μνημεῖα πάσης γλώσσης πάντοτε μόριόν τι μόνον αὐτῆς περιέχουσι, τὰ δὲ λοιπὰ φέρονται ἀνά τὰ στόματα τοῦ λαοῦ· διὸ τοῦτο οὐχὶ σπανίως τὰ τῆς λαλουμένης ἀπείρως πλουσιωτέρα στοιχεῖα χρησιμεύονται εἰς συμπλήρωσιν καὶ ἀρθοντάστηραν κατανόησιν τῶν γραπτῶν. Ἀνάγκη δρα σύμπτως ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα, λαλουμένη καὶ γραφόμενη, ἀρχαία, μέση καὶ νεωτέρα νὰ συνεξετάζηται, οὐδενὸς οὔτε τοπικοῦ, οὔτε ἄλλου τινὸς ὄριου παρεμβαλλομένου.

«Ἄλλως δὲ οὐδὲ ἡ βαθεῖα καὶ ἴσχυρὰ συναίσθησις τῆς θίνης ἡμῶν Ἰνάτετος πρύτει τοὺς ἀρδαίσους καὶ πρὸς ἄλλήλους θὰ ἐπέτρεπε τοιαῦτα δρια καὶ τοιούτους χωρισμούς. 'Ημεῖς ἀξιοῦμεν, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἀνακτοῦ: 'Ἀγαμέμνονος μέχρι τῆς Βασιλείας τῆς 'Τμετίρας Μεγαλειότητος καὶ ἀπὸ τοῦ Καυκάσου μέχρι τῆς 'Ιταλίας ἐν θίνος ἀπαρτίζομεν, ἵνα θίνον πρεσβεύομεν, μίαν πατρίδα, τὴν 'Ἑλλάδα, ἔχομεν, καὶ μίαν γλῶσσαν, τὴν Ἑλληνικὴν, λαλοῦμεν, ἥτις ἀπαρτίζει τὸν κράτιστον καὶ ἀντίκρυς αὐτόδηλον γραχεῖρα ἡμῶν ὡς 'Ἑλλήνων.

«Πρὸς δὲ τούτοις, ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα οὐχὶ σπανίως τὰ νῦν ἔτι λαλούμενα χρησιμεύονται εἰς διαρράτισιν τῶν πρότερον γεγραμμένων, διὰ τοῦτο παρατηρεῖται, ὅτι ἡμεῖς οἱ 'Ἑλληνες, ἃς γινώσκοντες καὶ αἰσθανόμενοι τὴν νέαν ἡμῶν γλῶσσαν πολὺ βαθύτερον καὶ πληρέστερον παντὸς ἄλλογλοσσου, δυνάμεις νέα νοῶμεν καὶ αἰσθανόμεθα τοὺς μεταγενεστέρους καὶ μεσαιωνικοὺς συγγραφεῖς μᾶλλον τῶν ἄλλων.

«Ἄλλ' ἀκριβῶς ἔνεκα τούτου ἔχομεν καθῆκον ἀπαραίτητον πρὸς πάντα τὸν πεπολι-

λιτισμένον κόσμον νά βρούμεσμεν αύτω πάση δυνάμει, ήνα νοήση προεγκόντως τά τε
άλλα βιβλία τῆς μεσαιωνικῆς ήμερης γλώσσης καὶ ιστορίας καὶ οὐχ ἡκιντα τά ίερά τά
περιέχοντα πάσαν τὴν διδασκαλίαν του Σωτήρος. Τοῦ καθήκοντος ήμερην τούτου τὴν
ἐκπλήσσουσιν ἀξιούσι παρ' ήμερην ἀπειμόνιος ἄλλοι τε λόγιοι τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς
καὶ μάλιστα οἱ θεολόγοι διετον δὲ εἴνε νά φιλοτιμηθῶμεν νά ἔκτελέσωμεν αὐτό, ἀπο-
δίδοντες οὖτα μάκραν αὐγνωμοσύνην ἀνθ' ὅν πολλών καὶ καλῶν ἔδιδαξαν καὶ καθ' ἐκά-
στην διδάσκουσιν ήμερη.

«Τὴν ἐπείγουσαν ἀνάγκην τοῦ καταρτισμοῦ τοιούτου Ἑλληνικοῦ λαϊκοῦ κατενόη-
σαν ἡμην πρὸ ἴνας αἰώνος ὁ ἀσίδημος Κοραῆς. Διὸ πρότον μὲν προέτρεκε πάση δυνάμει
εἰς τύπωτέν αὐτοῦ, ἐπειν ἄλλα τε πολλὰ καὶ τάδε: «Τό πρῶτον βιβλίον ἑκάστου
ἔνοιου εἴνε τῆς γλωσσῆς του τὸ λαϊκόν», ἐπειτα δὲ καὶ ἐπεγγέρησεν αὐτὸς οὗτος νά
θεραπεύσῃ τὴν ἀνάγκην ταύτην, συνεγγάγον καὶ δημοσιεύσας τὰ περιόνυμα αὐτοῦ
“Ἄτακτα, πρωτην καὶ ἀτυχῶς μάρην μέχρι τοῦτο λόγου ἀξίαν ἀπόκειραν συντάξεως
ιστορικοῦ λαϊκοῦ τῆς νεωτέρας ἐλληνικῆς.

«Λγ δὲ πρὸ ἐκαύδον ἐτῶν ἥτο, ὅπως ἔδιδοσκεν ὁ ἀσίδημος Χίος, ἡ περιουλλογή καὶ
ἐπιστημονικὴ ἔξτασις; τῆς νέας ήμερης γλώσσης καθήκον ήμερην ἰθνικὸν ἀμα καὶ ἐπιταίθε-
τικόν, νῦν τὸ ἔργον τοῦτο εἴνε καθήκον ήμερην πολὺ μᾶλλον ἐπιτακτικότερον καὶ ἰθνι-
κώτερον, καθόσον καὶ ἀλεύθερον κράτος σὺν θεῷ ἔχομεν, ὡςτε δυνάμεις μετὰ πάσης
ἐλευθερίας νά ἐργαζόμεθα, καὶ χρηματικούς πόρους καὶ λογίους ἄνδρας πολὺ περισ-
σοτέρους ἔχομεν, καὶ καθόσον διὰ τοῦ τύπου, διὰ τῶν σχολείων καὶ διὰ τῆς ἐπικοι-
νωνίας καθ' ἑκάστην ἑπαλλοῦται μία νεωτέρα κοινὴ ἐλληνικὴ, οὗτοι δὲ ἐκβάλλονται ἐκ
τῆς χρήσεως καὶ περιπίκτουσιν εἰς λήθην τὰ διωματα τῶν διαφόρων χωρῶν, ἐν ἀλ-
λοις λόγοις ἀπόλλυνται πλειστα γνήσια στοιχεῖα τῆς λαλουμένης ἐλληνικῆς, ητοι λέ-
ξις, τύποι, συντάξεις, σημασίαι ελπ.

«Οὗτο πᾶν γλωσσικὸν στοιχεῖον, οἷον πᾶσαν λέξιν, πάντα τύπον, φθόγγον, πᾶσαν
σημασίαν ελπ. πρέπει νά παρακολουθήσωμεν κατερχόμενοι μέχρι τῆς ἔξαρανίστως αὐ-
τοῦ, ἐν ἐξέλιπτε, καὶ μέχρι σήμερον, ἐν σώζηται που (καὶ ἀληθῶς τούλαχιστον τῶν
λέξεων σώζονται αἱ πλεῖσται) καὶ τάνακταν πᾶν νέον γλωσσικὸν στοιχεῖον, εἴτε λέ-
ξις εἴτε τύπος, εἴτε φθόγγος εἴτε σημασία εἴτε φράσις ελπ., ὀφείλομεν νά παρ-
ακολουθήσωμεν, ἀνερχόμενοι μέχρι τῆς περῶτης αὐτοῦ ἐν τῇ ιστορίᾳ ἐμφανίσεως, οὗτοι
δὲ νά καταρτίσωμεν τὴν ιστορίαν πάσης τῆς γλώσσης, ὅπως αὕτη ἔξηρχετο ἐκάστοτε
ἀπὸ τοῦ στόματος Ἑλλήνων τινῶν πολλιῶν η ὄλγων πρὸς συνενόησιν πρός ἀλλήλους.

«Ομολογουμένης δὲ οὕτως ὑπὸ πάντων τῆς ἀνάγκης τῆς ἐπιστημονικῆς ἔξτασεως
τῆς ὅλης ἐλληνικῆς γλώσσης καὶ τοῦ ἰθνικοῦ καθήκοντος ήμερην πρός τε τὴν γλώσσαν
ταύτην καὶ πρός τὸν χριστιανικὸν καὶ πεπολειτισμένον κόσμον, ἐπικαιρότατον καὶ τιμι-
ώτατον ἔσται, ἐν, ὅταν μετ ὄλιγα ἔτη τὸ ἔθνος ήμερην σὺν θεῷ θὰ ἐρτάσῃ τὴν ἐκ-
τοντατηρίδα τῆς παλιγγενεσίας αὐτοῦ, ἔχη ἐτοιμόν τὸ λαϊκόν τοῦτο, κάλλιστον καὶ
τηλαυγότατον μνημεῖον τῆς “Ὑπερέρες Βασιλείας καὶ μεγαλοφωνότατον κήρυκα τῆς
ἰθνικῆς ήμερην ἐνότητος πρὸς πάσας τὰς παρελθούσας ἐλληνικὰς γενεὰς».

— «Ο ἀείμνηστος εἰς “Ὕδρας ιατρὸς Πέτρος Κοσκορόδης διά τῆς διαθήκης αὐτοῦ,
δημοσιεύθεσης κατὰ Μάιον τοῦ 1908, ἐκληροδότησεν εἰς τὸ Ἑθνικὸν Πανεπιστήμιον
πάντε μιτοχάς τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, ήνα τελῆται ἀνὰ πᾶσαν πεντατείαν διαγωνισμός
ιστορικός. Καὶ κατὰ μὲν τὴν πρώτην πεντατείαν ὅριζει ὁ διαθήτης ὡς θέμα τοῦ δια-
γωνισμάτος τοὺς ναυτικοὺς ἀγῶνας καὶ ἐν γένει τὰς θυσίας τῆς νήσου “Ὕδρας κατὰ τὸν
Ιερὸν ἀγῶνα τοῦ 1821 μετὰ συντόμου ιστορίας τῆς νήσου ἀπὸ τοῦ συνοικισμοῦ αὐτῆς
μέχρι τῆς ὥρας τῆς συντάξεως τῆς συγγραφῆς. Κατὰ δὲ τὰς τέσσαρας ἀλλας πεντε-

τίας δρῖξε θέμα σίωνδηποτε ἀκ τῆς Ἑλληνικῆς ιστορίας, τῆς ἀρχαίας μάσης ἢ νεωτέρας. Παρελθόντος δὲ τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος εἶναι ἐλευθέρα ἡ Σύγκλητος τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου για δρίση θέματος ἵνα εἰς δημόσιο παρατητήριον καὶ καλῆς τάχης, δηθελεν ἐγκρίνει καταληγάρετον.

Η δὲ Σύγκλητος ἐν τῇ ανανέῳσθαι τῆς 17 Ιουνίου 1908, ἀποδεξαμένη τὸ κληροδότημα, ὥρισε μὲν κριτὴν αὐτοῦ τοὺς τρεῖς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καθηγητάς τῆς ιστορίας, κ. κ. Παῦλον Καρολίδην, Δημ. Παπαζούλον καὶ τὸν ἐκδότην τοῦ Νέου Ἑλληνομυνήμονος, Αντώνην δὲ εἰς αὐτούς νὰ καθορίσωσι τὰ περὶ τοῦ τρύπου τῆς διακανονίσεως τοῦ Κοστοράζειου διαγωνισμάτος.

Οἱ δὲ καθηγηταὶ τῆς ιστορίας συνελθόντες διετύπωσαν μὲν τὰ τῆς προκηρύξεως τοῦ περὶ τῆς "Τύρας διαγωνισμοῦ, προτείναν δὲ εἰς τὴν Σύγκλητον γνώμην ὅπως ἀπὸ τοῦδε προκηρυχθεῖται καὶ επουδαίται θέματα, ἀποτελοῦτα πολλοῦ χρόνου μελέτην, χάριν τῆς δευτέρας καὶ τρίτης πανταστίας. Η δὲ Σύγκλητος, ἀποδεχθείσα τὴν πρότασιν ταύτην, ἐπέτρεψεν αὐτοῖς νὰ προτείνωσι τὰ θέματα ταῦτα, ὃν ἡ προκήρυξις θέλει δημοσιευθῆ, λίαν προσεχῶς μετά καὶ τῆς περὶ τοῦ διαγωνισμοῦ τῆς ιστορίας τῆς "Τύρας.

— Τῇ 9 Νοεμβρίου λήγοντος ἔτους ἐπελέθη ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ διαγωνισμός χάριν πληρώσεως τῆς διὰ τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 7 Οκτωβρίου 1908 διεθείσης θέματος ἐφόρου τῶν χριστιανικῶν καὶ μεσαιωνικῶν ἀρχαιοτήτων. Προτέλθον δὲ εἰς τὸν διαγωνισμὸν τοῦτον, καθ' ὃν ἐξετασταὶ διωρίσθησαν ὑπὸ τοῦ "Τυμουργίου τῆς Παιδείας ὁ γενικὸς ἴφορος τῶν ἀρχαιοτήτων κ. Παν. Καββαδίας, ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ν. Γ. Πολίτης καὶ ὁ ἐκδότης τοῦ Νέου Ἑλληνομυνήμονος, δύο ὑποψήφιοι, οἱ διδάκτορες τῆς φιλολογίας κ. κ. Ἀδαμάντιος Ἀδαμάντιου καὶ Νίκος Βέης. Τούτων ἐπιτυχὸν προεκρίθη δὲ κ. Ἀδαμάντιου, τοῦ δὲ κ. Νίκου Βέης συνεστάθη ὑπὸ τῶν ἐξεταστῶν ἡ γρηγοροίης ἢ ἡ χάριν συμπληρώσεως τῶν σκουδῶν αὐτοῦ ἀποστολὴ εἰς τὴν Ἔσκερίαν. Ο κ. Ἀδαμάντιου διωρίσθη ἐπὶ τούτοις ἴφορος, ὥρισθησαν δὲ ὡς μόνιμος ἔδρα αὐτοῦ αἱ Ἀθήναι, τῆς χάριν τῶν ἐπαρχιακῶν μημείων ἀποδημίας δρισθεομένης ἐκάστοτε δὲ εἰδικῶν διαταγῶν.

— Κατὰ τὸ ἕαρ τοῦ λήξαντος ἔτους ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις διώρισε πραξιωρήν ἐπιτροπείαν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ τότε ἀντιπροσέδρου τῆς Βουλῆς κ. Θάνου Τυπάλδου Μκαπιᾶ, ὅπως ἀπεφθῆ, ἐν ᾧ ἡτο δυνατὴ ἡ συμμετοχὴ τῆς Ἑλλάδος, καλουμένης εἰς Ιερουσαλήμ ιστορικὴν, ἀρχαιολογικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν, ὄργανωνθρησκομένην ἐν Ῥώμῃ τῷ 1911 χάριν ἱστοριμοῦ τῆς πεντηκονταετηρίδος τῆς ἑνάσεως τῆς Ἰταλίας. Η δὲ ἐπιτροπεία αὗτη, διαπραγματευθεῖσα τὸ ζήτημα κατ' ἀρχὴν, ἀνέθηκεν εἰς τὸν ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς ἐκδότην τοῦ Νέου Ἑλληνομυνήμονος, μεταβαίνοντα τελευτῶντος τοῦ Μαΐου εἰς Ῥώμην, νὰ μελετήσῃ ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὰ πράγματα καὶ ὑποβάλῃ ἐπανερχόμενος εἰς τὴν Ἀθήνας ἐπιτροπείαν τὸ πόρισμα τῶν μελετῶν αὐτοῦ. Καὶ πάλιν δὲ ἀρχομένου τοῦ Οκτωβρίου ὁ ἐκδότης τοῦ Νέου Ἑλληνομυνήμονος προσέδη ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἰς νίας συνεννοήσεως μετά τῆς ἐν Ῥώμῃ οἰκείας ἐπιτροπείας. Λαβοῦσα δὲ ἡ Ἀθήναις ἐπιτροπεία γυναικεῖ τῶν συνεννοήσεων τούτων καὶ ἐπιδοκιμάσσεσσα τὰ κατ' αὐτὰς ὑπέβαλεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν, ἥτις ἀκεδίχθη μὲν καὶ ἀνεκόγνωστον εἰς τὴν Ἱαλικὴν Κυβέρνησιν τὴν συμμετοχὴν τῆς Ἑλλάδος, διώρισε δὲ διὰ Β. Διατάγματος δριστικὴν ἐπιτροπείαν ἐν Ἀθήναις, ἀποτελεσθεῖσαν ἐκ τοῦ κ. Θάνου Μκαπιᾶ ὡς προέδρου, Σπύρου Π. Λάμπρου ὡς ἀντιπροσέδρου, Παρ. Μαζαράκη ὡς γραμματείου καὶ τῶν κ. κ. Ἐπ. Ἐμπειρίου, Παν. Καββαδία, Π. Καρολίδη, Ἰω. Βαλαωρίτου, Δημ. Καρπούρογλου, Ἀγαμ. Σχλεμάν, Π. Μερλοπούλου, Β. Δούσμανη, Κ. Φάδου καὶ Ἀλεξ. Φιλαδελφέως.

— Ο ίκδότης του Νέου Έλληνομυκήματος ήπουργότο της 15, 20 και 30 τοῦ Δεκεμβρίου ἐν τῇ αἰθουσῃ τοῦ Φελολογικοῦ Συλλόγου Παρνασσοῦ τρεῖς διαλέξεις περὶ τοῦ δεσποτάτου τῆς Ηλεκτρονήσου ἐξ τῶν Ηλασιολόγων, ἵνεις τὰ χωριώτατα τῶν παρισιάτων τῶν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου μαρχούρρονίων αὐτοῦ ἔρευνον. Λί βιβλιοθήκαι καὶ τὰ ἀρχεῖα τῆς Ανατολῆς καὶ τῆς Δύσεως, ἢν συνειλέχθη ἡ περὶ τοῦ δεσποτάτου ὅλη αὐτοῦ, ἀνέργονται περίπου εἰς ἑκατόν.

— Ο κ. Γουσταφός Schlimberger ἀσχολεῖται εἰς συγγραφὴν περὶ τῆς ἀλώσεως τῆς Κονσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων.

— Ο ταλαιπόροτες τῆς Ecole des Chartes κ. Ιωάννης Longnon, νίος τοῦ διασήμου ιστορικοῦ γεωγράφου, ἔχει ἥδη ἴτοιμην νέαν ἰκδοσιν τοῦ γαλλικοῦ κειμένου τοῦ Χρονικοῦ τοῦ Μορέως τοῦ τὸ πρώτον ἰκδοθέντος ὑπὸ τοῦ Buchon.

— Ο ἐν τῇ Σορδύνη καθηγητῆς τῆς βιζαντιακῆς ιστορίας κ. Κάρολος Diehl περατοῦνται μετ' αὐτῷ πολὺ τὴν συγγραφὴν Ἐγγειοδίου τῶν βιζαντιακῶν ἀρχαιοτήτων.

— Επί τοῦ εὐθέτη περιέχονται ἀρχαῖα ιστορικαὶ εἰκόνες, ἐν αἷς καὶ ἡ τοῦ τελευταίου τῶν Ηλασιολόγων Ἀνδρίου, τοῦ νίοιο τοῦ δισπότου Πελοποννήσου Θωμᾶ, καὶ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Σορίας τῆς γενορένης συζύγου τοῦ τοάρου τῆς Ρωσίας Ιδίαν τοῦ Βαστλίδου, ἡ τούσθισταν δίκαια πραγματείας διαμαστυρίας ἐν Ρώμῃ, τίσιος παρὰ τοῦ ἐν τῷ πόλει ταύτη διαμένοντος γνωστοῦ μεσαιωνιδίφου κ. William Miller. Καὶ ἡ ἐνταῦθα δὲ Ιστορικὴ καὶ ἐθνολογικὴ ἱστορία καὶ ὁ ἰκδότης τοῦ Νέου Έλληνομυκήματος ἐθιστρηματικῶν καθηγηκὸν νὰ ἀπιστήσωσιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὴν προσοχὴν τῆς ἐν Ρώμῃ γενικῆς ἐφορείας τῶν ἀρχαιοτήτων. Εύτυχῶς ὁ γενικὸς ἐφόρος κ. Κορράδος Ricci δι' ἐπιστολῶν αὐτοῦ πρὸς τε τὴν Ιστορικὴν ἱστορίαν καὶ ἡμᾶς ἀνήγγειλεν, διτε «δλόκληρον τὸ εὑρόν καὶ ἀρχαῖον νοσοκομεῖον τοῦ Ἅγιου Πνεύματος ἔμεινεν ἀκέραιον, κατεδαφισθέντος μόνον τοῦ μέρους τοῦ οίκοδομηθέντος τὸν δέκατον δύδον αἰώνα. Αἱ δὲ τοιχογραφίαι τῶν Ηλασιολόγων δετηργήθησαν καὶ θά διατηρηθῶσιν ὅμοια μετά τοῦ κτιρίου».

— Μετά χαρᾶς γαιρετίζομεν τὴν σύστασιν Λαογραφικῆς ἱστορίας, ἡς ἀπό μακροῦ ἦτο αἰσθητὴ ἡ ἀνάγκη. Τό διεικητικὸν συμβούλιον αὐτῆς ἀκαρτίζεται ὑπὸ τῶν κ. κ. Νικολάου Γ. Πολίτου, προέδρου, Δημ. Καμπούρρογλου, Γ. Νάζου καὶ Π. Νιρδάνα (Ἀλκοστολίδου), ἀντιπροέδρων, Ἀδ. Ἀδαμαντίου γεωμετρίως, Μηχ. Διέφνερ ταμίου καὶ Γρ. Βερναρδάκη, Δημ. Αἰγινήτου, Δημ. Λάρμα, Ιωάννου Λαμπρίδου, Ιω. Βλαχογιάννη καὶ Ίω. Ψαρούδα συμβούλιων.

— Εἰς τὸν ἐν Ιταί 1906 προκηρυχθέντα ὑπὸ τῆς ἐν Καίρῳ Ἡπειρωτικῆς ἀδελφότητος διαγωνισμὸν περὶ συγγραφῆς Ιστορίας τῆς Ἡπείρου, περὶ αὐτοῦ οὐδὲ Νέου Έλληνομυκήματος Τόμ. I^ο σ. 502 κ. ἐ., ωπελήθη ἐν καὶ μόνον χειρόγραφον. Η δὲ πρὸς χρίσιν αὐτοῦ καταστάσια ἐπιτροπεία ἐκ τῶν κ. κ. Νικολάου Γ. Πολίτου, Ιω. Λαμπρίδου καὶ τοῦ ἰκδότου τοῦ Νέου Έλληνομυκήματος, μελετήσασα τὸ ἔργον τοῦτο, ἀνέκρινε τὴν βράβευσιν καὶ τύπωσιν αὐτοῦ ὡς ἐγχειριδίου τῆς Ἡπειρωτικῆς ιστορίας. Συγγράφητη δὲ τὸ ἔργον τοῦτο ὑπὸ τοῦ Ἡπειρώτου κ. Κωνστ. Μέχου, ἀκολούθου ἐν τῷ Υπουργείῳ τῶν Ἐξωτερικῶν.

Εἰς δὲ τὸν γεωγραφικὸν περὶ Ἡπείρου διαγωνισμὸν τῆς αὐτῆς Ἡπειρωτικῆς ἀδελφότητος οὐδὲν ωπελήθη ἔργον.